

N:o 18.

Redaktör och utgivare:
FRANS J. HUSS.

Telefon: Vasa 619.

NORDISKT MUSIKBLAD.

Stockholm den 14 November 1896.

Expedition: Kungstensgatan 56.

Pris: Helår 5 kr. Lösnummer 25 öre.

Annonpris 20 öre pr petrad.

16. Årg.

Alexander Petschnikoff.

På det konstens firmament, som höjer sig öfver vår musikverld, har nyss en dubbelstjärna af violinister, redan förut lysande öfver vår horisont, fröjdat oss med sin glans; en ny stjärna af första storleken har nu för första gången uppstigit på det samma: Viardot och Marteau ha efterträdts af Alexander Petschnikoff. Det »entent cordiale», som man nyligen bevittnat mellan fransmän och ryssar, kommer dock troligen att öfverflyttas på oss vis à vis de tre konstnärerna, så att den sist komne ej alldeles undantränger de andra i vår ynnest. Den ryske violinisten befinner emellertid, efter intyg från alla håll, vara en farlig rival för sina konstbröder, hjeltarne af stråken, och sällan har en artist så bländad och hänfört en publik, som Petschnikoff nyss i Kristiania, der hans ursprungligen tillämnade två eller tre konserter måste utsträckas till fem. Hur han der blifvit bedömd af kritiken efter sin första konsert finner man af hvad Otto Winter-Hjelm yttrade om honom i Aftenposten och som här må anföras då det synes oss rätt betecknande, och det äfven kan vara af intresse att jemföra omdömena i de båda nordiska hufvudstäderna.

»De förutsättningar,» heter det, »som man ansåg sig kunna hysa i följd af det rykte, som föregick Petschnikoffs uppträdande här, fick man till fullo uppfylla. Att tala om hans bravur är så till vida öfverflödigt, som att man redan i Bazzinis »Calabrese», hvori oupphörligt ställes kraf på virtuositeten, fick anledning att fästa sig vid den; men till och med

i detta fyrverkeri af tekniska svårigheter glömmar man lätt konstfärdigheten för konstnären, hvilken besitter en hänförande eld och själ och uppenbarar detta i ett improviseradt föredrag, hvori accentuation och tonbildning äro lika fullkomliga och hvori man hör tonerna strömma från lika fri och djup stämning som uppmärksamt öra. Man har så litet att säga om en sådan konstnärlig förmåga, som den virtuoser af Petschnikoffs art utvecklar; det blefve så som Hanslick en gång sade om Jenny Lind: »man har icke ord för att beskrifva en skön, doftande ros»; det högsta sköna faller sig så naturligt, som det sköna i naturen, man förstummas för öfver det än man utgjuter sig i svulstigt ord-

svall, sådant som insända reklimationsartiklar. Att jemföra Petschnikoff med andra stora levande och döda violinspelare är också öfverflödigt; han fångar och hänrycker nog med sin sköna ton och sitt bedårande föredrag att icke behöfva någon skiljedom. Hans återgifvande t. ex. af Bachs »Ciaccona» uppenbarar, ensamt det, en så rik förmåga af karakteristik, en sådan upparbetad teknik och en sådan spontan stämning, att det förslår till fördelning på flere violinvirtuoser, som skulle kunna locka med att dela hvad som här är samlat på en hand.»

I en annan artikel framhåller kritiken konstnärens förundransvärdt vackra ton, som ovilkorligen hänför, och finner det i synnerhet vara den elegiska sången på instrumentet, som framträder mest fullkomligt i Petschnikoffs spel.

Alexander Petschnikoff är född den 8 januari 1873 i Jelez, guvernementet Orel. Som son af en simpel rysk soldat kunde han väl aldrig drömma om att nå konstens högsta soliga höjder och blifva en af de förnämsta personer omhuldas skyddsling. Förtjeuven att ha upptäckt honom och vunnit honom för konsten tillhör en medlem af kejserliga operaorkestern i Moskva, herr Sololarenko. Denne drog försorg om att den betydande, hos den blonde tioårige gossen slumrande talangen erhöill den omsorgsfulla utbildning vid konservatoriet i Moskva, och snart utvecklade sig denna på ett så öfverraskande sätt, att hans lärare vid afgangspröfningen måste tillerkänna honom första priset och till belöning för hans flit öfverlemnade åt honom en dyrbar violin, visserligen endast till låns, men hvarmed han dock på sina konstresor kunde bereda

Alexander Petschnikoff.

sig stora framgångar och äfven fick spela för czaren. Sedermera lyckades han med hjälp af mäktiga gynnare, furstinnan Marie Ouroussow i första rummet, komma i besittning af den mycket beprisade violin, som en gång tillhört den berömda Ferdinand Laub. Med detta instrument, som den unge maestron benämner »sin fru», har han i Ryssland, Frankrike, Tyskland, i Köpenhamn och senast, som sagdt, i Kristiania — med ett ord öfverallt — firat de mest lysande triumfer. Efter hans första konsert i Berlin för ett år sedan beprisades konstnären der för sin fullkomnade, lediga teknik, sin underbart strålande, stora och mjuka ton, sin varma känsla och sitt eldiga temperament, och man har sagt om honom, att »våra vokalisterna af Petschnikoffs spel kunna lära sig att sjunga».

Bekantskap med konstnären ha nu äfven vi fått göra vid hans första konsert här i tisdags, då hans spel väckte formlig entusiasm hos publiken.

Vår kyrkomusik.

Det är nu hela två år sedan jag hade anledning skriva något om vår kyrkomusik, men man skall därför inte tro, att kyrkosångsfrågan eller arbetet på vår kyrkosångs- och kyrkomusikskommitté på ett utveckling under denna tid stått stilla. Nej, långt derifrån! Vår kyrkomusik har tvärtom aldrig gjort större framsteg än under denna tid, men äfven här besannas det gamla ordspråket: »hvad stort sker, sker tyst». Nå, så alldeles tyst har det väl ej varit ändå, ty nog har man då och då i denna eller de dagliga tidningarna sett någon liten notis om kyrkomusikskommitténs arbeten på vår nya mässa.

Det var, om vi minnas rätt, i november 1894, som denna komité af kongl. maj:t utsågs, och först nu — två år derefter — ligger resultatet af dess arbete färdigt till begagnande. Antingen har då denna komité gifvit sig oförlätligt god tid med en småsak, eller också har den deri ej sett någon småsak, utan — hvad det sannerligen också var — ett stort och för vår kyrka viktigt och betydelsefullt arbete, som, en gång färdigt, borde kunna bestå i århundraden. Och man behöfver ej mer än kasta en flyktig blick i denna nu föreliggande »nya mässa» för att se, att den förstnämnda missastanken saknar all grund. Här föreligger ett verk, som kanske till och med öfverträffar de bästa och omfångsrikaste, som under de sista decennierna sett dagen i det på detta område så kraftigt framåtsträfvande protestantiska Tyskland. Kommittén har ock härmed oförskräckt gifvit ett slag, och man må väl hoppas ett dräpdrag, åt alla gamla mögliga

fördomar och en djerf utmaning åt alla dem, som i en rikare kyrkomusik blott se det katolska spökets propaganda.

Men hur kommer det sig då, att vi trots allt konservativt motstånd redan nu* hafva nått ett sådant resultat, huru har vår kyrkomusiks nyare utvecklingshistoria efter en så jemförelsevis kort strid kunnat taga ett sådant jättesteg framåt? Svaret ligger nog i kyrkomusikskommitténs sammansättning. Se här en närmare förklaring:

Med en vanliga klara blick att bedöma och välja sitt folk utsåg vår konung två medlemmar af Musikaliska akademien, hvilken han sedan gammalt kände, och två ur — föreningen K. S. V. (Kyrkosångens vänner), hvars reformatoriska sträfvan den på sista tiden kommit till hans kunskap. Han hade närvarit vid vespergudstjensten i Upsala domkyrka under jubelfesten 1893 och naturligtvis hört omtalas alla föregående dylika liturgiska gudstjänster och dermed ock deras upphofsman, kyrkoherden Richard Norén (en af K. S. V:s verksamaste män). Ja, han visste att en yxa gick och att K. S. V. höll i skaffet. Hans plan var klar: två konservativa och två reformvänner; deraf bör framgå ett moderat resultat! — Ursprungligen lär konungens val, enligt hvad som med anspråk på trovärdighet säges, hafva fallit, utom på hrr Wennerberg, Nordqvist och Norén, äfven på K. S. V:s ordförande, biskop Ullman, hvilken dock af blygsamhetsskäl afstod sin plats till förmån för samma förenings adjungerade ledamot, kantor J. Lindegren. Här stodo nu de akademiske, Wennerberg och Nordqvist, emot de reformsträfvande Norén och Lindegren, och i början lära de olika åsigtarna ganska skarpt hafva brutit sig mot hvarandra. Men reformvännerna kunde gifva skäl, och de akademiska kunde — till all lycka — taga skäl, och följden blef den, att de senare snart insågo hela vigten och betydelsen af de förres sträfvan den och så småningom gingo öfver på deras sida, om de än under hela arbetets gång dock med kraftig hand höllo igen, när reformvännerna kanske ville skena i väg en smula. Här af framgår nyttan af en venster och en höger äfven på andra områden än det politiska. Ja, se der i korthet förklaringen öfver huru vi verkligen vunnit denna seger. Ty det är en seger! Hade komittén sammansatts af idel »musikaliska akademiker», så tror jag ej man fore med fantasier, ifall man antog att det hela resulterat i en retuschering af den Hæffnerska mässan i nödig öfverensstämmelse med nya handbokens ordalag. Om resultatet af en motsatt komitésammansättning behöfver ingenting antagas, då en sådan var så godt som otänkbar. Vackert att två togos

från hvardera lägret, och därför — hatten af för konungen!

Emellertid var det ej min mening att nu ingå på en redogörelse för den nya mässan, utan ville jag för denna gång i stället lemna en kort framställning af K. S. V:s verksamhet under den sista tiden. Men för denna tidnings yngre läsekrets torde först en kort historik öfver K. S. V. vara välkommen. Jag påminner då om prestsångföreningarnes uppkomst i de olika stifteten under åren 1889—92, med uppgift att resa omkring och genom sångföredrag i kyrkorna väcka uppmärksamhet på en god kyrklig sångsföreträden. Behöfvet af en sammanslutning mellan stiftsföreningarna diskuterades vid ett möte i Jönköping april 1892, hvaraf följde bildandet af en Centralkomité, som hade sitt första möte i Stockholm i december samma år under ledning af biskop Ullman, hvilken allt fortfarande står som Centralkomiténs ordförande. Stadgar antogs vid möte i Skara 1893, och vid ett dylikt i Katrineholm 1895 uttalade man sig bland annat för upphörande med eller inskränkning i körernas ofvannämnda kringresande och konserterande — ett interimsmedel, som nu borde träda tillbaka för mera praktiska åtgärder. Hvilka dessa praktiska åtgärder skulle vara framgår bäst af en redogörelse för Centralkomiténs sista sammanträde, hvilket egde rum i Hakarp nära Jönköping den 15 sislidne september. Der upptogs den från föregående sammanträden dryftade frågan om sättet att vinna lärares och kyrkomusikers intresse och medverkan. (Tänk, att man behöfver väcka intresse för denna sak inom dessa korporationer!) Man förordade att till K. S. V:s öfningmöten inbjuda några i sänder af dessa personer och med dem samtala, sjunga och rådgöra. Ett godt uppslag till ett sådant personligt närmande och samarbete erbjöde den nya mässans väntade utgifvande och nödvändigheten af att anordna möten för att prester, organister och skollärare måtte tillsammans genomgå och öfva mässmusiken i enlighet med de anvisningar, som lemnas i mässans inledning.

Ett värdigt utförande af mässan fattades som en hufvuduppgift, och därför ville man vid sagda möten framhålla vigten af, att *körer* (om ej andra så unisona skolbarnskörer) måtte i alla församlingar bildas för att öfva och leda mässans melodier. Såsom önskvärdt framhölls att de i vissa församlingar förefintliga blandade kyrkörer skulle träda i organisk förbindelse med hvarandra och K. S. V., så att man småningom måtte kunna åstadkomma en sådan organisation, som i Tyskland sedan flere år egt bestånd. Vidare beslöts att om möjligt med första utarbete en rundskrifvelse, rikstad till prester, organister och skollärare och innehållande väckande ma-

* Kyrkosångsfrågan har väl knappt stått på tapeten längre än sedan slutet af 80 talet.

ningar och upplysande råd, samt att sprida denna skrift i de stift, der K. S. V. har sin verksamhet. Hvad koralen angår betonades vigten af att, innan rytmisk koralång i egentligaste mening kan införas (något som i samband med en ny psalmboks antagande bör vara att motse), verka för ett rätt utförande af den Hæffnerska koralen, särskildt hvad beträffar tempo, samt iakttagande af god musikalisk betoning och korrekt periodbyggnad. Åtskilliga mycket lätta melodier i gammalrytmisk form ansågos dock kunna af någorlunda öfvade organister omedelbart införas. Slutligen beslöts att en kyrkosångsfest om möjligt skall anordnas i Stockholm nästa höst.

Nå, det der tyder ju på en lifaktigt verksamhet, eller hur? Och med denna lilla redogörelse säger jag nu för denna gången farväl.

Hüpatius.

Verdis »Falstaff».

Då denna, den gamle mastrons senaste opera snart kommer att uppföras här, vilja vi erinra om hvad som för ett par år sedan skrefs om densamma vid första uppförandet på Opéra comique i Paris i april 1894. »Falstaff» vann vid detta tillfälle en lysande seger med Victor Maurel och kontraalten fröken Delna i hufvudrollerna, och Verdi, som var närvarande, blef entusiastiskt firad.

Först gifven på La Scala i Milano den 9 februari 1893 gjorde Verdis lyriska komedi der en triumferande succés. Entusiasmen lär varit gränslös. Parisiska publiken var nog äfven uppriktig i sin förtjusning, förklarligt nog, ty »Falstaff» är en rent latinsk skapelse, egnad att tjusa och fängsla de latinska raserna. Visserligen kan man finna Verdi i detta verk påverkad af Wagner; i »Falstaff» ligger denna opposition mellan det burleska och det känslofulla, som gör att man kan kalla den för Verdis »Mästersångare». I ännu högre grad för den återigen tanken till »Barberaren» och är att betrakta som en yttring af den italienska tradition, smak och lynne, som gjort Italien, Arlequins och Kung Carnavals land äfven till det musikaliska buffoneriets, opera-buffans fosterland. I »Falstaff» sjuder den italienska kärleken till bullrande nöjen, demonstrationer, burleska fraser; dess hjelte, tecknad med sydländsk verve, är satt i italiensk belysning, och man skulle nästan kunna säga äfven i gallisk.

Ty när Verdi med Boitos hjälp — »Mefistofeles» kompositör har skrivit libretton — lånade sitt ämne från Shakespeare, behandlade han det på ett sådant sätt, att den store William aldrig

från de elyseiska fälten skulle kunna känna igen sin oförgätliga typ. Hans Falstaff var ju en gammal fyllbult, som sjunkit ned i dyn, en gemen figur, förslappad och idiot, en klåpare i sina bedrägerier, ett köttklot, lagom att trakteras med bastonader, en lekboll för kvinnor, barn och tjenstfolk, en våldsamt satiriserande karrikatur. Verdi har gjort något helt annat, har förmildrat sin hjeltes osmakliga sidor, målat honom som en grånande äfventyrare, visserligen välfödd, skinande och cynisk, men temligen filosofiskt anlagd, och med hufvud, med ésprit, som vet att med ett kvickt infall draga sig ur de värsta klämmor, med ett godt lynne, en jovialitet, som ursäktar hans skälmstycken. Han dominerar hela partituret, som rullar upp sig kring honom likt en svindlande afgrundsans af obeskriflig fart och rörelse.

Der finnes ock en poetisk grace af oändlig finhet bredvid eller kontrasterande mot den öfvervåldigande kraften och fantasien, hvilken är alldeles öfverraskande i ett verk, skapadt af en gubbe nära nog på grafvens rand. Sådant är t. ex. partiet i andra tablån, då en af de »glada fruarna» skämtar med den kärleksdruckne Falstaffs otympliga figur och stora mage och sir John svarar, påminnande i en liten utsökt och deliciös melodi om den tid, då han ännu var page hos hertigen af Norfolk och så graciös, smärt och fin, att han kunnat gå genom en ring; sjöngs af Maurel med utsökt esprit och finess och återbegärdes flera gånger med acklamation. Och vidare sedan i tredje akten, då Falstaff i Windsors skog brottas och tumlar med matronorna och hans egna drängar, förklädda till skogsandar. En musik af klassisk renhet renhet fyller atmosfären i det Shakspearska feeriet, der Nanettes röst klingar likt skogarnes drottning, i hvars skepnad den skälmaktiga unga flickan förklädt sig. Och det är att märka, att »Falstaff» sålunda besitter en klassisk friskhet och renhet i förening med den mest moderna virtuositet i orkestreringen; det är ett äkta foster af italiensk konst, men fullkomligt frigjort från »skolans» bindande formel.

— o —

Edvard Griegs kompositioner.

För orkester:

Op. 11. *I höst*, konsertouverture. — Op. 40. *Holberg-Suite*. — Op. 46. *Peer Gynt-Suite I*. — Op. 55. *Peer Gynt Suite II*. — Op. 56. Musik till *Sigurd Jorsalafar*. — Op. 34. 2 *Elegiske Melodier* för stråkorkester: »Hjertesaar», »Vaaren». — Op. 53. 2 *Melodier* för stråkorkester.

Kammarmusik:

Op. 27. *Stråkquartett*, G moll. — *Sonater för violin och piano*: op. 8 F

dur, op. 13 G dur, op. 45 C moll. — Op. 36. *Sonat för violoncell och piano*.

Pianomusik för två händer:

Op. 16. *Pianokonsert*, A moll, med orkester. — Op. 7. *Sonat*, E moll, tillägnad N. W. Gade. — Op. 1. 4 *Pianostykker*. — Op. 3. *Poetiske Tonebilleder*. — Op. 6. *Humoresken*. — Op. 12. *Lyriske Smaastykker*. — Op. 17. 25 *norske Folkeviser og Dandse*. — Op. 19. *Folkelivsbilleder*. — Op. 24. *Ballade*, tema med variat. — Op. 28. 4 *Albumblade*. — Op. 29. *Improvisation over 2 norske Melodier*. — Op. 38. *Nye lyriske Smaastykker*, 2:a häft. — Op. 41. *Sange, arrang. for Piano*. — Op. 43. *Lyriske Stykker*, 3:e häft. — Op. 47. *Lyriske Stykker*, 4:e häft. — Op. 52. *Stücke nach eigene Lieder*. — Op. 54. *Lyriske Stykker*, 5:e häft. — Op. 57. *Lyrische Stücke*. — Op. 62. *Lyriske Smaastykker*. — Op. 63. *Zwei nordische Weisen*. — *Sorgemarsch* (öfver Nordraak). — För två händer arrangerade äro dessutom op. 34 *Elegische Melodien*, op. 37 *Valse-Capricen*, op. 40 *Holberg-Suite*, op. 46 *Peer Gynt-Suite* (Peters Ed.), hvarjente separat utgifvits åtskilliga stycken ur samlingar af sånger, piano- orkesterstycken.

Pianomusik för fyra händer:

Op. 14. 2 *Symphonische Stücke*. — Op. 35. *Norwegische Tänze*. — Op. 37. *Valse-Capricen*.

Åtskilliga arrangementer: af »Peer Gynt» (klaverutdrag) och *Peer Gynt-Suiter*, »*Sigurd Jorsalafar*», »*I höst*», *Elegiske Melodier* (op. 34), *Holberg-Suite*, *Stråkquartetten*, *Zwei nordische Weisen*.

För två pianon (fyra- och åttahändigt):

Pianokonserten, A moll. — *Altnorwegische Romance mit Variationen*, op. 51, fyrahänd. — *Piano-Sonater* af Mozart med fritt tillkomponerad ackompanjement af ett andra piano (Edition Peters): nr 1 F dur, 18 C moll, 15 C dur, 14 G dur.

Sångverk med orkester:

Op. 20. *Förän Sydens Kloster* för solo, fruntimmersröster och orkester. — Op. 31. *Landkjending* för baryton-solo, manskör och orkester. — Op. 32. *Den Bjergtekne* för baryton, stråkorkester och 2 horn. — Op. 50. *Olav Trygvason* för solo, kör och ork.

Op. 30. *Norske Melodier*, frit bearb. för Manskör. — Op. 42. *Bergliot*, melodram med orkester (klaverutdrag).

Sånger för en röst med piano:

Op. 2. *Vier Lieder für Alt*. — Op. 4. 6 *Digte*. — Op. 5. *Hjertets Melodier*. — Op. 9. *Romancer og Ballader*. — Op. 10. 4 *Romancer*. — Op. 15. *Romancer*. — Op. 18. *Romancer og Sange*, 2 h. (»Vandring i Skoven m. m.») — Op. 21. *Digte af Bj. Bjørnsens »Fiskerjenten»*. — Op. 22. *Sigurd Jorsalafar*

* Ur korrespondens till Dagens Nyheter.

(sång, klaverutdrag). — Op. 23. *Peer Gynt*, 3 sånger. — Op. 25. *Sex Digte* af Henr. Ibsen. — Op. 26. *Fem Digte* af Poulsen. — Op. 33. *12 Melodier* till Digte i Landsmaal af O. Vinje. — Op. 39. *6 Romanccr.* — Op. 44. *Reise-minder. Fra Fjeld og Fjord.* — Op. 48. *6 Lieder* med norsk och tysk text (tillegn. frök. Nordgren). — Op. 49. *Gedichte von Holger Drachmann* (tillegn. hr Thorv. Lammers). — Op. 58. *Norge*, Digte af John Poulsen. — Op. 59. *Elegiske Digte* af John Poulsen. — Op. 60. *Digte* af Vilh. Krag. — Op. 61. *Sange til Tekster* af Nordahl Rolfsens Læsebog.

Följetong.

Cherubini under revolutionen

af C. Haass.

(Forts. fr. nr 16.)

Solen kastade lifvande strålar öfver takåsen ned på gatan. Mästaren lade ner pennan. Lekande solstrålar skimrade öfver saluhallen och tecknade på notbladet skuggan af Cécile Tourettes nyfiket framlutande graciösa hufvud. Cherubini såg upp och rakt in i ett par blixtrande skälmögon, som lyste fram ur ett ansigte, hvilket föreföll honom så harmoniskt, som om det tillhört sånggudinnan själf. Det säger sig då sjelft, att han liksom förtrollad kände sina blickar fastnaglade vid den syn, som mötte honom. Detta hade nu icke hofviolinistens unga dotter väntat sig, utan snarare en straffande blick för hennes förvetenhet. Hon urskuldade sig med att »hon sökte madame Jeanette». Madame Jeanette på notbladet! Mästaren smålog. Äfven Cécile kunde ej låta bli att dra på mun men tog strax på sig en allvarsam min, då hon yttrade: »Monsieur skall inte låta mig störa!» Störandet tycktes emellertid ej ha varit oangenämt för honom. Han visade åtminstone ingen glad uppsyn, när den förtjusande störrerskan lagade sig till att draga bort. Fågelhandlerskan bredvid, som med spänd uppmärksamhet följt utvecklingen af den lilla scenen, kom honom till hjälp och ropade skalkaktigt dit bort: »Sans façon, mademoiselle, affären framför allt! Den unge herrn skall helt säkert inte sälja de sämsta rosorna åt er.»

Det var också Cherubinis åsigt, hvilken nu råkade in i en sådan affärsifver, som om hans salighet berodde på mamma Jeanettes blomsterhandel. Han rumsterade nu i korgar och baljor, som om han hela sitt lif hade haft att sälja rosor åt vackra pariserskor, och öfverräckte slutligen med strålende blick åt den unga damen en hundra-bladsros, frisk och vårdoftande som

den första kärleken. Rodnande frågade hon efter priset. Då råkade han naturligt nog i förlägenhet, men fågelhandlerskan ansåg nu för rådligt att bevaka sin yrkessysters intresse. Hon kom leende dit öfver och gjorde upp handeln till alla parternas belåtenhet.

Mademoiselle Tourette aflägsnade sig, så gerna hon än hade stannat, hon visste ej rätt själf hvarför. Säkert är, att Cherubini-rosen fick en hedersplats i den lilla kapellistdotterns budoar på rokokocymbalen under det urblekta kopparsticksporättet, som förestälde Sancta Cecilia.

Då den behagliga flickgestalten försvunnit bakom gatuhörnet och från den närbelägna vinkrogen en skara biljardtrötta snobbar under skämt och skratt närmade sig mutter Jeanettes blomkorgar, då förgick hennes tondiktande vikaries affärsifver; i hast samlade han ihop sina notblad och ryckte till sig käppen, just som fru Cachot kom tillbaka och i nåder attackade sitt rymmande biträde, i det hon pryddes det tomma knapphållet med en doftande Necker-ros.

Från den dagen blef skaparen af Lodoiska-uvertyren en ifrig blomstervän och ständigt kund hos madame Cachot. Rosen under Ceciliabilden var icke den sista vårdoftande Cherubini-ros, som vissnade i fröken Tourettes helgedom. Snart låg äfven en vacker sång på klaveret i den lugna jungfruburen. »L'amitié» hade maestron kallat denna blyga hyllning i toner; »l'amour», denna alltför vanliga titel, tyckte han måhända icke rätt stämde ihop med de känslor han hyste för hofviolinistens lilla tjusande dotter. Fader Tourette hade lyckligtvis ingenting emot den tilltagande innerligheten hos denna så kallade »vänskap», och den genialiske florentinaren var alltjemt en gerna sedd gäst i hans hem. Mäster Viotti hade visat ett betydelsefullt leende, när hans lilla gnabblystna motpart med flygande fanor gått öfver till det italienska lägret, nu var han förvissad om att hans unge landsman fått sitt strängaspel stämdt i rätt ton. —

Tre år senare. Höststormarne rasade öfver staden och revolutionens stormar öfver befolkningen.

Det var den ruskiga, dystra septembermorgon, som följde på dagen, då republiken proklamerades. En molndiger himmel hängde tryckande på Seine-stadens husmassor och pressade rök och dunsmassor ned öfver de af menniskor hvimlande gatorna, färgande allting i grått. Kring lyktstolpen i hörnet vid fru Cachots blomsterstånd tjöt en hvass vind och blåste med full fart in i torghallens rörliga lif, der köpare och säljare under lifligt tumult lättade för hvarandra sina frihetsberusade sinnen. Mutter Jeanette var i sitt element; hon strålade af patriotism och geschäftslust, i det hennes höstrosor och astrar fingo strykande af-

gång. Fågelhandlerskan förde ordet högt bland sitt villebråd af rapphöns, hjortkroppar och vildsvinshufvuden, osthökerskor och väffelbakarskor politiserade och debatterade som om de fått betalt för det, medan fiskmånglerskor dansade i ring omkring en tom fisktunna, sjungande Carmagnolen.

På afstånd förnams i torghallen ett oredigt buller, såsom af en stormvind och vågsvall. Det ryckte allt närmare och tilltog i styrka. Då framvältade plötsligen från en trång gata en folkström, i vildt tumult fyllande platsen och anford af slagturen Jourdan, kallad »Coup-de-tête», samt amazonen Theroigne de Méricourt. Svängande jakobinermössorna instämde hela skaran under förbimarschen i de dansande fiskmånglerskornas sång. Vidare gick det nu under larm och skrålande af den förhånande sången mot drottningen. Många torgkvinnor slöto sig till taget. Äfven fru Cachot följde med.

Efter denna för de offentliga angelägenheterna i Frankrike så betydelsefulla 20 juli hade en allvarsam vändning i ställningar och förhållanden inträdd. Neckers förvisning och trupp-sammandragningarna hade lagt luntan till det revolutionära explosionsämnet hos alla lager af folket. Med stormningen af Bastiljen hade utbrottet af denna världsskakande katastrof skett, hvilken medförde en radikal omhvälfning af alla förhållanden i Frankrike och hvars djupgående ström vältrade sig fram långt utom detta lands gränser. Svärmiska begrepp om frihet och jemlikhet, tilltagande oro och bryderi i statsförvaltningen hade drivit nationens ledare ut öfver alla gränser för att slutligen lägga makten i händerna på ett despotiskt folkparti, som i frihetens namn trampade friheten under fötterna och utjmnade likheten i mensklige rättigheter — med guillotinen.

(Forts.)

Musikpressen.

På Carl Johnns förlag har utkommit:

För piano två händer:

Teilman, Christian: *Solveigslåttan*, pianostycke i tolketonen. Pris 75 öre.

Behr, Franz: *Alprosor*. Pris 50 öre.

Rosey, G: *Wedding-Trip*, Marsch. Pris 75 öre.

Sousa, John Ph.: *Krigs-Högskole-Marsch*. Pris 50 öre.

Keyll, B.: *Solstrålar*, Vals. Pris 1 kr.

Odén, Gustaf: *Va la banque!* Mazurka. Pris 50 öre.

För en röst med piano:

Myrberg, A. M.: *Midnattsklockan* (h—c). Pris 50 öre.

Meyer-Helmond, E.: *Gammaltysk kärleksvisa* (Altdeutscher Liebesreim; f—f). Pris 50 öre.

Adams, Stephen: *För kärleks skull* (A warrior hold; c—f) Pris 50 öre.

För två röster med piano:

Häggbom, Axel: *Aftonfrid*, för sopran eller tenor (d—g) och alt eller baryton (a—e). Pris 50 öre.

På Haakon Zapffes förlag i Kristiania har utkommit:

För piano 2 händer:

Borch, Gaston: *Valse-Caprice*, op. 37. Pris 75 öre.

Teilman Chr. *Paraphrase over Choralen »Kjærlighed fra Gud»*. Pris 1 Mk.

Gunderson, Henrik: *Backfisch*, Mazurka. Pris 60 öre.

För piano 4 händer:

Lindeman, Peter: *Suite over Norske Fjeldmelodier* op. 15 (Springdans. Melodi. Skjæmteviser. Huldre-Klokkeslaar. Halling) Pris kr. 2,75.

För violin och piano:

Holter, Iver: *Romance* op. 12, Prof. Adolph Brodsky gewidmet. Pris 2 kr.

För flöjt och piano:

Teilman, Chr.: *Serenade* op. 208 Pris 1 kr.

För en röst med piano:

Arlberg, Hjalmar: *Önskan* (d—fiss).

Lie, Sigurd: *Sex Sange* Hefte I: Nyt Liv. (d—fiss). Han saar (h—g). December (c—a). Hefte II (Moderens Vuggesang (a—g) Jeg gemmer en undersød Drøm (h—f). Heiloen (a—f eller g). Pris à kr. 1,75.

Selmer, Johan: *Sangene i Bjørnsons »En Dag»*, for Mellemstemme 1.) Jeg synger for en eneste (a—e eller f), 2.) Min unge Elskov bærer Slør (h—e), 3.) Vintervisen (c—e) op. 42. Pris kr. 1,50.

Schorcht, H.: *Jeg gick mig ut paa Hien* (d—g), — *Under duftende jasminer* (d—g). Pris à 50 öre.

På P. A. Norstedts förlag har utkommit:

Sångbok för folkskolan af Vilh. Sefve (Vilh. Svensson). Pris 85 öre.

Att börja med de först inkomna svenska förlagsartiklarna är Teilmans »Solveigslåtten», såsom titeln visar, ett stycke i folkton, en stil hvori den norske tonsättaren lyckas väl och äfven gjort det här. Behrs »Alprozor» tillhör samlingen »Populära tonstycken, lätt arrangerade». Af marscherna skall »Wedding-Trip» enligt uppgift på titelbladet ha gjort »stor succés i Amerika, der 250,000 exemplar sålts». Framgången kanske kan tillskrifvas titeln mera än innehållet, hvilket ej är af märkligare beskaffenhet. Keylls »Solstrålar» är en rätt vacker vals, också är den underdånigast tillegnad deras kejsrerliga majestäter Nicolai Alexandrowitsch och Alexandra Feodorowna.

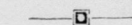
I »Midnattsklockan» af Myrberg handlar första versen om nattlig dans af troll och gästar, och stämningen i musiken är till denna text rätt väl funnen ehuru i enkel melodisk stil. »Gammaltysk kärleksvisa med svensk och tysk text torde ha gammalt ursprung eller ock är stilen väl träffad i den rätt anslående sången, som är den 11:te i ordningen af »Ny samling sånger». Adams sång är i balladstil

och försedd med både engelsk och svensk text. Den lilla duetten »Aftonfrid» påminner med sin enkelhet i melodi och ackompanjemang om de bekanta Wrangel'ska duetterna.

Af de tvåhändiga pianosakerna från den norske förläggaren står Borchs »Valse-Caprice» främst, ett rätt underhållande salongsstycke utan tekniska svårigheter. Teilmans enkla »Choral-Paraphras» tager sig bättre ut än hans i förra numret af oss omnämnda koralparafraser, emedan den norska koralen har mera tycke af en visa än af en psalmmelodi. »Backfisch» mazurkan är ett muntert dansstycke med god rytm. Ganska intressant och vacker musik innehåller »Suiten» öfver norska fjällmelodier för fyra händer. Titelbladet upplyser att alla fem melodierna tillhöra den af Ludv. M. Lindeman efterlemnade hittills otryckta samling. Denne Lindeman var en berömd musikteoretiker och organist i Kristiania, dugtig komponist och flitig samlare af »äldre och nyare norska fjällmelodier», hvaraf ett par band förut utkommit. Violin-»Romancen» af den bekante komponisten och konsertdirigenten i Kristiania Iver Holter förtjenar uppmärksammas af våra violinister och lämpar sig för såväl salongen som konsertsalen utan att förete några halsbrytande svårigheter. Ett tacksamt stycke är äfven Teilmans serenad för flöjtister. Gå vi till de i alfabetisk ordning uppställda sångerna, träffa vi först på den unge Arlbergs sång, en anspråkslös melodi med enkelt ackompanjemang. Mera komplicerade äro sångerna af Lie och Selmer, särdeles den förres, som röja det djerfva ungdomsmodet. Lies sånger sakna ej mycket vackra partier, men tonsättaren älskar att fördjupa sig i en öfverraskande harmonisering, som stundom örat har svårt att förlika sig med. Sången »Han saar» består nästan helt och hållet af en följd förminskade septimackord. Ganska kuriös i sin helhet är andra häftets slutsång »Heiloen»; Heiloen är en fågel (Ljungspolen af pipareslägtet), Charadius (— icke Charadius såsom i sången uppgifves) pluvialis. Sångerna ha norsk och tysk text. I jämförelse med Lies sånger förefalla Selmers nästan populära, ehuru de ej heller äro detta i sjelfva verket. Förträffliga äro de emellertid och vittnande om denne tonsättares framstående talang som sångkomponist, om äfven han ibland har något sökta harmoniska infall. På sidan 10, andra takten från sidans slut bör vara ciss i ackompanjemang som i sångstämman. Schorchts sånger tillhöra en samling »Populære Sange» N:o 1 och 2, af hvilka n:o 1 är utgifven i en andra upplaga.

Förf. till Sångbok för folkskolan har tagit sig signaturen Sefve för att icke förvexlas med hr O. L. Svensson i Göteborg, utgivare af en annan sångbok på samma förlag. Sefves sångbok

(2:a uppl.), som begagnas i Norrköpings folkskolor, har i tidningspressen från flere håll fått berömligt omnämnande och synes äfven förtjena det, då den samma synes väl afpassad efter barnens förmåga, och sångerna till ord och melodi äro väl valda. I boken ingår ett femtiotal sånger, som icke varit tillgängliga förut i en sådan samling; 36 poem ur »Läsebok för folkskolan» äro använda till texter. Boken indelas i Enstämmiga sånger, 4 årskurser, samt Tvåstämmiga sånger till tredje och fjärde årskurserna. I slutet af boken äro 40 koraler upptagna, efterföljda af några blad innehållande »Allmänna uttryck och tecken för musik» (noter, skalor, tonarter etc.).

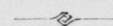

Litteratur.

Lindqvist, John: *Uppslagsbok för svenska Musikhandeln för åren 1891—1895* (Motala, utgifvarens förlag).

En uppslagsbok af detta slag utkom i Göteborg 1889 på Th. Tammelins förlag. Ofvannämnda arbete kan anses såsom fortsättning på detta, efter hvad årtalen visa. Göteborgsboken innehåller 150 sidor, denna 112 men för kortare tid. Uppställningen i Lindqvists bok är tydligare än i den andra, hvarjemte den har förtjenat att äfven meddela opustal. Dylika musikaliekataloger äro båda nyttiga och intressanta för vänner och idkare af musik. Den här i fråga varande synes vara ganska rikhaltig. Ett och annat tryckfel förekommer, så t. ex. sidan två under Albertus Taletta i st. f. Talatta (hafvet).

Illustreret Musikhistorie, Tiende Levering, har utsändts af Det Nordiske Forlag, Köpenhamn. I detta häfte fortsättes af oss förut omnämnda 16:de kapitlet och följer det 17:de, innehållande: Om Operamelodiens Indflydelse paa Kirkesangen. Den pietistiske Salmesang. Den teatraliske Stil i den kirkelige Kunstsang. Den store Kirkekantate. Brocke's Passion. Orgelmusikken i det 17:de Aarhundrede. Scheidt. Pachelbel. Buxtehude. Adertonde kapitlet, börjande i häftet, handlar om Joh. Seb. Bach. Illustrationer äro: porträtter af Quanz och Rameau och omkr. 14 notsidor, innehållande Sarabande af Chambonnières, »Le rossignol en amour» af Couperin, Kirke melodier ur Freylinghausens Sangbog, Duetter ur Brockes Passion af Keiser och Händel, orgelkoraler af Scheidt och Pachelbel m. m.

Effektkompositionerna äro bevis på en konst, som är stadd i förfall.

Fr. Brendel.

Från scenen och konsertsalen.

Kungl. operan. Nov. 1, kl. 1,30: Grieg-matiné; kl. 7,30: Donizetti: *Leonora* (Leonora: fru Almati-Rundberg; Fernando, Alfons X, Balthasar: hrr Ödmann, Lejdström, Sellergren) — 2, 5. Thomas: *Mignon*. — 4, 8. Boito: *Mefistofeles* (Mefistofeles: hr Nygren, 4 nov. 150:e gången). — 6. Auber: *Fra Diavolo* (Zerlina, Pamela: frökn. Frödin, Hallgren; Fra Diavolo, lorden, Lorenzo, Matheo, Giacomo, Beppo: hrr Ödmann, Forsell, Lundmark, Grafström, Brag, Henrikson). — 10. Gluck: *Orfeus* (Orfeus, Eurydike, Erös: fru Linden, frökn. Karlsohn, Lindgren). *Skuggballett*. — 11. Gounod: *Romeo och Julia*. — 13. Adam: *Nürnbergerdockan*. *Blomsterballett*. Massenet: *Navarresiskan* (Anita: fru Linden; Araquil, Garrido, Remigio, Bustamente: hrr Bratbost, Sellergren, Nygren, Lejdström).

Södra teatern. Nov. 1—13. Strauss: *Förgöt mig ej*.

Vasateatern. Nov. 1—13. *Lycho-Pers resa*.

Musikaliska akademien. Nov 1. *Matiné* af Carl S. Hansen med biträde af Edvard Grieg, fru Dagmar Möller, frök. Julia Jahnke, hrr Sv. Kjellström, Gust. Odén (pian.) m. fl. — 3, 5, 8. *Konserter* af Henri Marteau och Paul Viardot; biträd.: dr Karl Valentin. — 10, 12. *Konserter* af Alexander Petschnikoff, biträd.: hrr A. Roth, Vilh. Stenhammar.

Vetenskapsakademien. Nov. 13. *Andra kammarmusiksoarén* af Aulinska kvartetten. 1) Händel: Suite, G moll, för stråksxtett (altviol 2 o: hr S. Kjellström; kontrabas: hr E. Stanek); 2) Vilh. Stenhammar: Stråkkvartett nr 2, C moll; 3) Brahms: Sonat för piano och violin nr 3, op. 108.

Med Verdis »Falstaff» kommer operastyrelsen i dessa dagar att bjuda på säsongens första nyhet. Hittills ha nyheterna mest bestått i nya rollbesättningar. En sådan förekom senast uti Scribe-Aubers kvicka opera »Fra Diavolo», hvori lorden och ladyns roller nu innehades af hr Forsell och fröken Hallgren, hvilka beträffande sångpartiet väl fylde sina platser, men i den tillbörliga komiska framställningen stodo efter sina företrädare, fru Linden och hr Johanson. Hr Ödmann tillvann sig rikt bifall med den stora arian i sista akten, fröken Frödin likaså särskildt med andra aktens aria i den väl framställda afklädningsscenen. Hrr Brag och Henrikson voro som vanligt roande rövare.

Grieg-konserterna gäfvos till det sista med samma framgång, ådagalagd med i förköp utsålda hus och entusiastiskt bifall. De sista båda konserterna bjödo ej på något annat nytt än några sånger, utförda af fru Möller, och piano stycken, spelade af Martin Knutzen, naturligtvis alla af Grieg, som till sångerna sjelf ackompanjerade på ett mästertligt sätt. Vid hvarje af dessa märkliga konserter hyllades komponisten dirigenten såväl med applåder och mångfaldiga inropningar, som med blommar och lagerkransar. Den matiné,

hvarvid Edv. Grieg biträdde å Musikaliska akademien, gafs oss ej tillfälle att bevista. Efter tredje konserten gafs en mycket besökt fest för Grieg å Grand hôtel, förmodligen af mera privat natur, då pressens representanter icke blifvit aviserade om densamma.

Södra teatern synes ha gjort en god träff med sin Strauss-operett, som är oförargligt muntrande och innehåller flere anslående melodiska nummer, af hvilka, naturligt nog, många i valstakt. Fröken Nilsson såsom hjeltinnan i pjesen, Pauline, sängerska vid operan i Dresden, som förvrider hufvudet på den stränge direktören vid skogsinstitutet och beröfvar honom hans fästmö till förmån för en af hans skogselever, är en särdeles täck liten aktris och behandlar sin lilla röst rätt väl. Näst henne vinner hr Bergström priset för den roliga figur han gör af den botaniske professorn, hvars kupletter framkalla stort bifall. Pjeseu går för ofrigt väl. Något mindre forcering af rösterna i körerna och hos somliga solister, t. ex. herr Ander, samt något mera diskret ackompanjemang i orkestern, allt i enlighet med den lilla lokalen, skulle göra opretterna på Södra teatern ännu mera njutbara.

Stockholmspubliken har ännu en gång fått rå om den förr af densamma så högt favoriserade franske violinvirtuosen Henri Marteau, som i sällskap med sin landsman och konstbroder Viardot denna gång konserterat här tre gånger, såsom ofvan synes. Publiken hade emellertid ej infunnit sig nu så talrikt som förr, troligen emedan densamma var något medtagen efter Griegfebern, ty hr Marteau var nu lika stor konstnär som förut, om än hans yttre var något förändradt genom det kortklippta håret, som han fått lägga sig till med såsom värnpligtig. Det är ännu samma ungdomliga lif och känslighet i hans tekniskt fulländade, klara spel och samma ofelbara renhet i tonen som förr. Hr Viardot är också en solid konstnär med stor färdighet och fyllig ton, ehuru ej med fullt ofelbar intonation. Ett särskildt intresse erbjöd konstnärernas utmärkte samspel i duetter af Spohr, Godard, Leonard-Viardot (Espanole humoristique), Paganini, och Bachs D-moll-konsert. Af större nummer må framhållas Sindings Suite nr 1 och F. Ries' Suite nr 3, kompositioner af framstående värde, ypperligt utförda af hr Marteau med ackompanjemang af dr Valentin. Hr Marteau spelade för ofrigt en egen »Berceuse», Adagio af Valentin, »Entreactes des Erynnies» af Massenet, Andante af Wormser, »Till Våren» af Grieg-Marteau, »Ungerska danser» af Brahms Joachim, Saint-Saëns' Introduktion och Rondo, Svendsens »Romanze» och Polonaise af Wieniawski. Hr Viardot spelade af egna kompositioner Sonat, Romance, Berceuse triste och Gavotte, af hvilka den sistnämnda syntes vinna priset, och der-

jemte Recitativ, Adagio oth Canzonetta ur Godards »Concert romantique», Leonards »Souvenir de Haydn», variatio er öfver en Gavott af Corelli-Tartini samt Mazurka och Legende af Wieniawski, den senare något kallt och uttryckslost föredragen. Dr Valentin, som förtjenstfullt skötte ackompanjemang, framförde några egna småstycken för piano, af hvilka »Om Våren» och »Danslek» syntes mest slå an. — Petschnikoff-konserterna och triumferna få vi i sin helhet omnämna i nästa nummer, äfvensom sista kammarmusiksoarén.

Från in- och utlandet.

Kungl. operan. Fru Math. Linden har nu efter sina triumfer å Köpenhamns kgl. teater som »Orfeus» och »Carmen» åter inträdd i tjänstgöring här med först nämnda rol. Fru Linden säges af generalintendenten för Dresden-operan, greffe Seebach, som hört henne i Köpenhamn, blifvit engagerad för en serie gästroller å denna opera under nästa säsong.

Premiären af Verdis »Falstaff», lyrisk komedi i 3 akter af Arrigo Boito, är bestämd att ega rum d. 16 d:s med följande personal: Falstaff: hr Lundqvist, Ford: hr Söderman, Fenton: hr Lemon dr. Cajus: hr Bratbost, Bandofo och Pistol: hrr Henrikson, Brag, fru Alice Ford: fru Östberg, fru Quickly: fru Almati Rundberg, fru Meg Page: fröken Karlsohn, Nanetta: frök. Frödin.

Under närmaste tiden upptager repertoaren: »Nürnbergerdockan», »Navarresiskan» och »Martha». Under införing äro »Philemon och Baucis», »Kronjuvelerna», »Brudköpet» och »Djamilah». Vidare öfvas på »Hexfällan» och Salomans nya opera »I Bretagne».

Stipendier för svenska tonsättare.

Ansökning om erhållande af stipendium från det å Musikaliska akademien stat uppförda reservationsanslag, äfvensom angående förlängning af sådant stipendium ställes till k. m:t och inlemnas till Musikaliska akademien före nästinstundande december månads utgång. Stipendium utgår med minst 1,000 och högst 2,000 kr. om året.

Vill sökanden använda stipendiet till utrikes studieresa, bör ansökningen innehålla uppgift å ändamålet med resan, den tid sökanden anser dertill nödig och de orter han under samma resa ämnar besöka. Ansökningen skall vara åtföljd af prestbetyg och musikaliska kompositioner af sökanden.

Ny svensk musik. Professor Ivar Hallström har nyligen fullbordat en större komposition för basbaryton och orkester till en dikt af Zach. Topelius, »Sången». Stycket är enkom komponerad för och kommer första gången

att utföras vid hofkapellmästare Hennebergs konsert den 21 d:s.

Sällskapet Idun hade vid sin senaste sammankomst musikafton under dr. Svedboms direktion. Första numret utgjordes då af stycken för klarinett, altviol och piano af hr John Jacobsson, nyligen prisbelönade af Musikaliska konstföreningen och nu för första gången utförda.

Vid Typografiska föreningens 50-års-fest, inledd med konsert samma dag d. 7 nov., utfördes en för tillfället af föreningens sängdirigent J. Wibergh komponerad »Högtidssång», hvarjemte en ny täck tondikt, »Hjertats saga» af Adrian Dahl, utfördes af fru Gudrun Torpadie-Lindblom, åt hvilken sången är tillägnad.

Konsert gifves den 21 d:s af hofkapellmästaren Rich. Henneberg med biträde af fru O. S., hrr Arv. Ödmann och Oscar Bergström, kungl. hofkapellet m.-fl. i Musikaliska akademien.

Bellmanskören gifver, med biträde af framstående artister, konsert å Musikaliska akademiens stora sal söndagen den 22 november kl. 1/2 8 e. m. efter ett nytt program.

Fröken Tora Hwass förbereder den första af sina två abonnerade musiksoaréer, att gifvas under loppet af november, enligt följande program: 1) Schumann, Trio, D-moll; 2) Beethoven: Solo sonat op. 111, samt 3) Dvoraks sista trio, »Dumky», för piano, violin och violoncell. Bland de medverkande märkes prof. Franz Neruda.

Musiksoaré gifves den 26 d:s i Musikaliska akademien till förmån för *De blindas förenings sjukkasessond*, afsedd att bereda organiserad sjukhjelp åt fattiga och sjuka blinda öfverallt i landet. Medverkande vid denna lofvärda musiktillställning äro prof. Neruda, konsertmästare L. J. Zetterqvist, musikdirektör J. Kjellberg och medlemmar af hofkapellet, hrr Sörensen, L. Smith, J. Uppström och C. Alm-gren samt hr Sven Scholander, som ensam fyller soaréns andra afdelning med sina sångnummer. Första afdelningen utgöres af Beethovens bekanta sköna Septett.

Fru Eva Nansen kommer att på genomresa från Finland, der hon under senare hälften af november skall konserter, en af de första dagarna i december gifva en konsert i Musikaliska akademiens stora sal.

Hrr Marteau & Viardot företogo, efter sin afskedsmatiné d. 8 d:s en konsert-tournée till de flesta af Sveriges större städer, hvarefter hr Marteau afreser till Paris, der han är engagerad att spela på de verldsberyktade Lamoureux-konserterna.

Vid arbetareinstitutets folkkonsert d. 8 d:s upptog programmet violinsoli af Vieuxtemps, Schubert, Wieniawski och A. M. Myrberg, spelade af fröken Alma Hallström, sånger af E. Sjögren, A. Körling, A. Söderman, E. Grieg och A. M. Myrberg, föredragna af fröken Signe Pettersson och hr H. Bedinger.

Fröken Emma Holmstrand debuterade den 22 sistlidne oktober å Théâtre de la Monnaie i Bruxelles som Eurydike i Glucks »Orfevs» och gjorde mycken lycka, oaktadt en lätt förklarlig rädsla vid premiären lade sordin på både föredraget och framställningen. Kritiken yttrar sig mycket gynnsamt om vår inlagande landsmaninna.

Den nya Eurydike, säger en bedömare, har en präktig apparition, anlete och blick af en klassisk tragédienne, oklanderlig plastik i stor stil. Man trodde sig ett ögonblick se en antik staty nedstiga från sin piedestal. Rösten är kraftig, omfångsrik och homogen; den musikaliska frasen är väl skött, intonationen korrekt. Framställningen är vårdad, men må hända en smula kylig, något som dock kan ändra sig i framtiden. I sin helhet var debuten lyckad och löftesrik.

Hr Salomon Smith har nyligen i Berlin på Sångakademiens stora konsert med glänsande framgång utfört baspartiet i Bachs H-moll-messa. Prof. Blumner, konsertens dirigent, uttalade den lifliga önskan, att hr Smith måtte låna »Die Singakademie» sin utmärkta medverkan ännu oftare. Den berömda filharmoniska orkestern i Berlin utförde ackompanjementet.

Hr Smith skall utföra samma parti vid Musikföreningens konsert i Stockholm.

Anna Norrie skall på Eldorado-teatern i Kristiania, utom »Rosenkind», på norska kallad »Lykkebarnet», utföra Boulottes roll i »Riddar Blåskägg». I ridten af december återvänder konstnärinnan till Köpenhamn för att delta i repetitionerna på »Läderlappen», som uppföres på Kasinoteatern annandag jul.

Upsala. Aulinska kvartetten gaf d. 10 d:s konsert i Gillesalen med biträde af operasångaren hr John Forsell. Programmet upptog: stråkkvartett af Mozart, Ess dur 14, »Florez och Blanzeflor», ballad för baryton (hr Forsell) af Vilh. Stenhammar, sonat för violin och piano op. 13 af Grieg, sånger af Jensen och Schubert (hr Forsell) samt pianoqvintett i A dur af Dvorak.

Göteborg. Dr Karl Valentins förut omnämnda symfonikonsert med biträde af Henri Marteau och Paul Viardot samt en dansk, 45 man stark orkester egde rum d. 30 och 31 oktober i Trädgårdsföreningens konsert-

salong. Dirigenter voro hr Viardot och dr Valentin, och i orkestern fungerade som konsertmästare hr F. Schedler-Petersen och som harpist hr Holger Dahl.

Första konsertens program upptog 1) Grieg: Hyllningsmarsch ur »Sigurd Jorsalafar», 2) Brahms: Violinkonsert op. 77 (hr Marteau; kadensen af honom), 3) Beethoven: Symfoni n:o 2 D dur; 4) Bizet: Suite Arlesienne n:o 1; 5) Valentin: Adagio för violin och ork. (hr Marteau); — Saint-Saëns: Introduction et Rondo capriccioso (hr Marteau); 6) Wagner: Gudarnes intåg i Valhall ur »Rheingold».

Andra konserten, vid hvilken äfven harmoniska sällskapets kör jemte musikalskare biträde, hade följande program: 1) Fr. Berwald: ouverture till »Estrella di Soria». 2) Godard: Concerto romantique för violin (hr Viardot); 3) Schumann: Symfoni n:o 2, C dur; 4) P. Viardot: 1:a sats. ur Suite för orkester med obligat violin (hr Marteau); 5) H. Marteau: La voix de Jeanne d'Arc för sopransolo, kör och ork.; 6) Em. Chabrier: Espana, Spansk rapsodie.

Båda konserterna gäfvos för fullsatt salong, och rikligt bifall skördade såväl artisterna och de öfriga medverkande, som särskildt tillställaren, dr Valentin hvilken fortfarande inlägger så stor förtjenst om musiklifvets höjande i Göteborg.

Fru Linden gaf här på hemresan från Köpenhamn en konsert d. 10 nov. i Handelsinstitutets sal med biträde af pianisten Harald Hedelin, hvarvid hon sjöng aria ur »Hugenotterna», habaneran ur »Carmen», sånger af Bendel och Schumann samt extra »Fågeln i November» af Josephson och Per Svinaherde. Konserten var talrikt besökt, men den utmärkta sångerskan led ännu något af den indisposition, som besvärade henne vid sista uppträdandet i Köpenhamn. — Sångparet Hildach gaf der förut d. 3 nov. soaré i samma lokal på resa mellan norska och danska hufvudstäderna.

Från våra grannländer.

Kristiania. Okt. 30—nov. 10. På Eldorado-teatern har Fröbergsska sällskapet uppfört »Nürnbergerdockan» med fröken Karen Fernquist som Bertha, hrr Wickström, G. A. Lund och Carlander i de öfriga partierna. Fröken Fernquist har äfven uppträdt i »Barberaren» som Rorina; Almaviva sjöngs af hr Adami, och hr Carlander berömmes såsom Figaro.

Musikföreningen gaf d. 7 nov. sin andra konsert, hvarmed dess 25-åriga tillvaro firades. Vid konserten biträdde Edv. Grieg, den egentlige stiftaren af föreningen, samt hr Thorv. Lammers. Dirigent var Iver Holter. Programmet upptog: 1) Beethoven: Symfoni nr 4,

B-dur; 2) Händel: Konsert för stråkorkester med 2 obligata soloviolin och violoncell; Grieg: »Den Bergtekn» och »Wergeland» (1:a gång) för baryton (hr Lammers) och ork.; Grieg: Sigurd Jorsalfar för stor orkester. Edvard Grieg var föremål för rik hyllning.

Alex. Petschnikoff har under ständigt entusiasm gifvit ej mindre än fem konserter härstädes i Logens stora sal, biträdd af pianisten frök. Aug. Schjölter.

Helsingfors. Okt. 25—nov. 8. Svenska teatern har denna tid endast gifvit talpjeser. På Alexandersteatern har italienska operasällskapet uppfört »Maskeradbalen», »Fra Diavolo», »Navarresiskan», »Favoriten» (»Leonora»), »Barberaren», »Pajazzo», »Hugenotterna» och »Lucie».

Den utmärkte violinvirtuosen Charles Gregorowitsch, som ett par år varit anställd här som konsertmästare i Filharmoniska sällskapet och som

lärare vid musikskolan, hade d. 29 okt. en afskedskonsert. Ett mycket fördelaktigt anbud om konserterande i Amerika har föranlett att han nu lemnar den finska hufvudstaden.

Köpenhamn. Okt. 29—nov. 9. Fru Linden uppträdde å kgl. teatern sista gången d. 5 nov. i »Orpheus og Eurydike». Teaterns spellista har för öfrigt upptagit »Carmen», »Faust», »Aucassin og Nicolette», »Ved Bosporus» samt baletterna »Blomsterfesten» och »To-readoren» af pjäser med musik. — Circus Varieté har haft en ovanligt distinguerad publik under de dagar (2—6 nov.) då madame Judic der uppträdt. Den franska operettdivan har fortfarande, oaktadt sin nuvarande embonpoint stor dragningskraft. — På palækonserten d. 4 utfördes Beethovens Eroica-symfoni, konsert för piano (fru Agnes Adler) och ork. af Otto Malling och balett-suite ur »Platée» af Rameau.

Konserter ha för öfrigt gifvits af Anna och Eugen Hildach och romanssångerskan fru Anna Steinhauer (egentl. fru Mallinson, född Steinhauer), efter 8 års vistelse i Australien återkommen hit. Sångerskan berömmes mycket för sin vackra, väl skolade sopranstämma, sin intelligent uppfattning och sitt förträffliga textuttal på flere språk.

Hans sista önskan. »Om ni ännu har någon önskan», sade domaren till den lifdömd, som skulle ledas ut till afrättsplatsen, »så säg den och den skall bli uppfylld!» — »Ack ja, jag har en önskan — jag skulle gerna vilja lära mig spela piano så bra som — Paderewski!»

Pianomagasin.

Flyglar, Pianinos, Tafflar och Orglar från in- och utländska utmärkte fabriker till de billigaste priser. För instrumensbestånd ansvaras.

Äldre Pianos tagas i utbyte.

OBS. Ständigt lager af Flyglar från Blüthner och Pianinos från G. Schwechters berömda fabriker.

Gust. Pettersson & Komp.

43 Regeringsgatan 43.

Flyglar, Tafflar och Pianinos från J. G. Malmström.

J. G. MALMSJÖ

GÖTEBORG

Etablerad 1843.

Kongl. Hofleverantör.

Nitton

första

pris, in- och utrikes.

Beqväma

afbetalningsvilkor.

Talrika vitsord

från framstående musici och konstnärer, bl. a. från Alfred Reisenauer, Professor Franz Neruda, Alfred Grünfeld, Moritz Rosenthal, Madame Teresa Carreno, Fru Margareta Stern, Fru Hilma Svedbom, Fröken Tora Hwass samt Kungl. Musikaliska Akademien och Göteborgs mera framstående musici och musiklärarinnor.

Skandinaviska Orgelfabrikens Kammarorglar,

hvarå de nyaste uppfinningar och förbättringar tillämpas, äro af våra förnämsta orgelkännare såväl i Stockholm som i landsorten enhälligt vitsordade för att vara de bästa i Norden tillverkade. Prisbelönte i Köpenhamn 1888 (enda pris med medalj), i Norrköping 1889, i Helsingborg 1890 (första pris). Priskuranter sändas på begäran franko.

Skandinaviska Orgelfabriken. Kontor och utställning i Stockholm: Mästersamuelsgatan 24.

Filharmoniska Sällskapet.

Abonnement å Sällskapets tre konserter under musikåret 1896—97 kan tecknas i Abr. Lundquists hofmusikhandel, Malmstorgsgatan 8, samt vid repetitionerna måndagsaftnar i Musikaliska Akademien. Abonnementskort, å 10 kronor, gäller för biljett till de tre konserterna samt dessutom tillträde till alla Sällskapets repetitioner, vid hvilka esomoftast äfven musikföredrag af solister förekomma. När abonnementskortet tillställs abonnent, beredes denne tillfälle att, om så önskas, efter behag utvälja viss numrerad plats för året i konsertsalen.

Pianolektioner

i Vasastaden

meddelar undertecknad, adress Kungstensgatan 56, 3 tr. upp.

Frans J. Huss.

Oscar Lejdström,

Sånglärare.

Mäster-Samuelsgatan 35.

Eleganta Permar

till Svensk Musiktidning finnas till salu å 2 kronor hos P. Herzog, Malmkilnadsgatan 54.

Innehåll: Alexander Petschnikoff (med porträtt). — Vår kyrkomusik, af Hüpatius. — Verdis »Falstaff». — Edvard Griegs kompositioner. — Följetong: Cherubini under revolutionen, af C. Haass (forts. fr. nr 14). — Musikpressen. — Litteratur. — Från scenen och konsertsalen. — Från in- och utlandet. — Annonser.

I Musik- och Bokhandeln har i dessa dagar utkommit:

Populär

Piano-Skola

med

Klaviatur-Tabell

för noternas snabba inlärande.

Ny, lättfattlig undervisningsmetod för barn, översatt och bearbetad efter

Prof. H. von Bocklet.

Häft. 3 kr., i pappband 3: 50, cloth-band 4 kr.

»Enkel, praktisk och fullt systematisk gående i lagom hastighet och utan hopp från det lättare till det svårare. Torde vara den bästa pianoskola vi hittills haft i Sverige. En ytterligare förtjänst hos det verkligen vackra arbetet är att bearbetaren förmått göra det så alltigenom svenskt som det verkligen är.»

(Gotlands Allehanda.)

Elkan & Schildknechts

Musikhandel,

17 Fredsgatan 17.